

PREMIERA MGL

Neki novi tipi: Od divjakov do uglajenih mladcev

V začetku šestdesetih let je tudi Anglija občutila val nove glasbe, ki je pljuskal iz Združenih držav Amerike. Rock and roll, divja, neukročena glasba je kot komet padla na Zemljo, obno-rela svet in ustvarila popolnoma nov trg – najstniški.

✎ Maja Vojska

Nova predstava Mestnega gledališča ljubljanskega spremlja štiri mlade fante, ki se polni idej in sanj po uspehu združijo v glasbeno skupino Neki novi tipi. Izvirna glasbena komedija režiserja Marka Manojlovića in dramaturginje Petre Pogorevc, ki poleg nam vsem znanih ritmov prinaša tudi preplet dialogov in raznovrstnih situacij, bo premiero doživela ta petek v MGL. Navdih so ustvarjalci črpali iz skupine The Beatles, ki je povzročila eno večjih senzacij v svetu zabavne glasbe in kulturni šok v 60. letih. Beatli že dolgo niso samo ena najpomembnejših skupin vseh časov, ki je krojila glasbeno sceno, ampak so z vsem, kar predstavljajo, postali blagovna znamka. »Najprej smo si želeli uprizoriti odrsko priredbo filmske uspešnice Beatlov A Hard Day's Night, vendar se je zapletlo okrog avtorskih pravic. V to, da v predstavi ne

upodabljam Beatlov in ne uporabljamo njihove avtorske glasbe, smo bili primorani iz povsem objektivnih razlogov,« pojasni dramaturginja Petra Pogorevc. Namesto tega so napisali novo zgodbo, upodobili izmišljeno skupino in v glasbeni del predstave vključili izključno priredbe, ki so jih v zgodnjem obdobju preigravali tudi Beatli. »Med procesom je bilo zanimivo opazovati, kako so se igralci v glavnih vlogah postopoma navdušili ne le nad igranjem, ampak tudi nad ustvarjanjem glasbe.«

Težka pot do zvezd

Kot je težka pot od garažnega benda do skupine, za katero nori ves svet, tudi gledališka ekipa priznava, da so se na poti srečevali z marsikaterim izzivom. Režiser tako pojasni: »Predstava ni muzikal, ampak glasbena predstava, zato se mi ves čas zdi, da ustvarjamo neko novo gledališko formo. Najtežje je bilo igralcem kljub igranju instrumentov zagotoviti določeno stopnjo mobilnosti.« Matic Lukšič, eden izmed štirih glavnih igralcev, pravi, da nikoli sredi procesa ni imel občutka, da na odru predstavlja glasbeno legendo, saj se predstava historično osredotoča na moment, ko so šele začeli. Najtežje mu je bilo stapljanje igralskega in glasbenega, »Da ohranjaš lik tudi med igranjem pesmi in se zavešaš, da kitare ne igraš ti, ampak lik. Vedno moraš imeti v zavesti, da je pesem del prizora in ne zgolj glasbeni nastop.«

Čeprav so v MGL vajeni glasbenih predstav, je bil po besedah dramaturginje tokrat poseben izziv pravo razmerje med količino teksta in glasbenimi vložki. »To je bil najtežji del iz ziva, kajti velika večina pesmi, ki smo jih uporabili v predstavi, že desetletja živi svoje lastno življenje povsem neodvisno od konteksta, v katerem smo jih uporabili mi. Želeli smo si, da bi predstava hkrati zabavala in držala v napetosti, nudila užitek ob glasbi, a tudi izzvala k razmisleku z nekim stališčem do uprizorjene materije,« pravi. Iz prvotne klasične glasbene komedije so na kancu prišli do drznejše in bolj eklektične besedilne strukture.

Nova glasbena skupina

Za pripravo predstave so štirim mladim igralcem naložili, da se za svoje vloge naučijo igrati glasbila. Matic Lukšič in še trije študentje AGRFT, Filip Samobor, Robert Korošec in Žan Perko, so tako pod vodstvom Mihe Petrica, ki jih je naučil igranja na glasbila, tudi v resničnem življenju postali skupina, ki je po mesecih intenzivnega učenja začela skladati tudi avtorske skladbe. Šest so jih vključili tudi v predstavo. Lukšič pojasni, da so skušali najti tisto, kar tvori dobro skupino. »To se je v veliki meri zgodilo že med glasbenimi vajami, s pričetkom igralskega procesa pa smo to energijo poskušali prenesti na oder z igralskimi sredstvi in ne samo z izvajanjem pesmi.«

Matic Lukšič, Filip Samobar, Robert Korošec in Žan Perko so postali Neki novi tipi. Mankica Kranjec